

РЕШЕНИЕ

№ 5514

гр. София, 15.08.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 1 състав,
в публично заседание на 17.07.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Радостин Радков

при участието на секретаря Галя Илиева, като разгледа дело номер **3492** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административно -процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/:

Образувано е по жалба на Б. С. С., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица], срещу решение № РО-185/26.03.2013г., на директора на Столично управление „Социално осигуряване” (С.), с което е потвърдено разпореждане № О-21-999-11-0025052/27.02.2013г. на ръководителя на изплащането на обезщетенията и помощите. Твърди, че решението е незаконосъобразно и неправилно.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с адв. Ц. и моли съда да уважи жалбата.

Ответникът – директора на С., представляван от юрисконсулт Ц., счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Б. С. е работила по трудово правоотношение в 75-то СОУ „Т. К.”, [населено място], което е прекратено считано от 22.03.2013г. С декларация постъпила на 21.04.2012г. в НАП, жалбоподателката е декларирала, че започва трудова дейност като самоосигуряващо се лице от 14.04.2012г., като ще се осигурява за общо заболяване и майчинство. Същата е получена на 23.04.2012 г. в НОИ.

От представени справки за направени вноски ДОО е видно, че за осигурителен период от 01.08.2012г. до 31.12.2012г. с осем платежни нареждания С. е внесла общо 29.02 лв. Първото платежно нареждане за внасяне на вноските е 05.10.2012 г., а

последното от 05.03.2013г. Вноски ДОО за осигурителен период м.януари и м.февруари 2013г. не са правени от осигурителя Б. С..

С. е представила по реда на Наредба за изчисляване и изплащане на паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване (НИИПОПДОО), като самоосигуряващо се лице с ЕИК[ЕИК], болнични листове, издадени като продължение за периода 05.05.2012г. до 25.05.2012г. - № 0468737, от 25.05.2012г. до 14.06.201 г. - № 0468751, от 14.06.2012г. до 04.07.2012г. - № 0468763, от 04.07.2012г. до 14.07.2012г. - № 0468776, от 14.07.2012г. до 29.07.2012г. № 0468403, от 13.08.2012г. до 23.08.2012г. - № 1122979, и от 14.11.2012г. до 24.11.2012г. - № 3157835. Поради общо заболяване, за времето от 22.01.2013г. до 31.01.2013г. включително, жалбоподателката е била във временна неработоспособност и е представила първичен болничен лист за временна неработоспособност № 3157902/22.01.2013г. С разпореждане № О-21-999-11-00250527/27.02.2013г., е отказано отпускане на парично обезщетение по този болничен лист на Б. С. по съображения, че вноските за месеца на временна неработоспособност, не са внесени в дължимия размер.

С жалба вх. №94Б-2558-2/07.03.2013г., С. е обжалвала разпореждането на ръководителя на изплащането на обезщетенията и помощите пред директора на С..

С решение № РО-185/26.03.2013г., директора на С. е отхвърлил жалбата, като е потвърдил разпореждане №О-21-999-11-00250527 /27.02.2013г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Жалбата е подадена от легитимирано лице, за което е налице интерес от обжалването, срещу подлежащ на оспорване административен акт и в срока по чл. 118 от КСО, поради което е процесуално допустима.

Жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

В настоящото производство и съгласно чл. 168, ал.1 вр. чл. 146 от АПК, съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като преценя дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му.

Оспореното решение е издадено от компетентен административен орган – директора на С., като ръководител на териториално поделение на НОИ и съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО, при спазване на формата по чл. 59 от АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 40, ал. 1 от КСО, осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск. Видно от разпоредбата на чл. 42, ал. 2 от КСО, когато временната неработоспособност поради общо заболяване, трудова злополука или професионална болест е настъпила до 30 календарни дни от прекратяването на трудовия договор или осигуряването, паричното обезщетение се изплаща за срока на неработоспособността, но за не повече от 30 календарни дни. От данните съдържащи се по делото е безспорно, че трудовото правоотношение на жалбоподателката и 75 СОУ „Т. К.” е прекратено, считано от 22.03.2012г. На 21.04.2012г. в ТД на НАП и на 23.04.2013г. в НОИ, С. е декларирала започване на трудова дейност като самоосигуряващо се лице от 14.04.2012г. Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудовата дейност по чл.4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са

внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. В настоящия случай, жалбоподателката претендира право на обезщетение по представения болничен лист №3157902/22.01.2013г., като за основание сочи декларираното си качество на самоосигуряващо се лице пред НАП и НОИ. В П.. 1, т. 3 от ДР на КСО е дадено легално определение за „осигурено лице”, а именно физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1-3 и 5. Самоосигуряващите се лица и лицата по чл. 4а, ал. 1 се смятат за осигурени лица за времето, през което са внесени дължимите осигурителни вноски. В настоящия случай, безспорно се доказва, че жалбоподателката няма качеството на осигурено лице по смисъла на П.. 1, т. 3 от ДР на КСО за риска общо заболяване и майчинство, предвид това, че не са налице данни да са внасяни осигурителните вноски за посочените рискове в дължимия размер.

Ето защо, съдът счита, че издаденото решение не е в нарушение на материалния закон. Същото отговаря на изискванията и целта на закона и при издаването му не са допуснати съществени нарушения на административно - процесуалните правила, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Съгласно правилата на процеса и неговия изход, жалбоподателя следва да заплати на ответника на основание чл. 143, ал.3 от АПК юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 /сто и петдесет/ лева, съгласно Наредба №1/09.07.2004г. за минималните адвокатски възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд-София град, Първо отделение, 1-ви състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ като НЕОСНОВАТЕЛНА жалбата на Б. С. С., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица], № 39, срещу решение № РО-185/26.03.2013г., на директора на Столично управление „Социално осигуряване” (С.), с което е потвърдено разпореждане № О-21-999-11-00250527/27.02.2013г. на ръководителя на изплащането на обезщетенията и помощите при С..

ОСЪЖДА Б. С. С., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица], № 39, ДА ЗАПЛАТИ на Столично управление „Социално подпомагане” юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 /сто и петдесет/ лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: